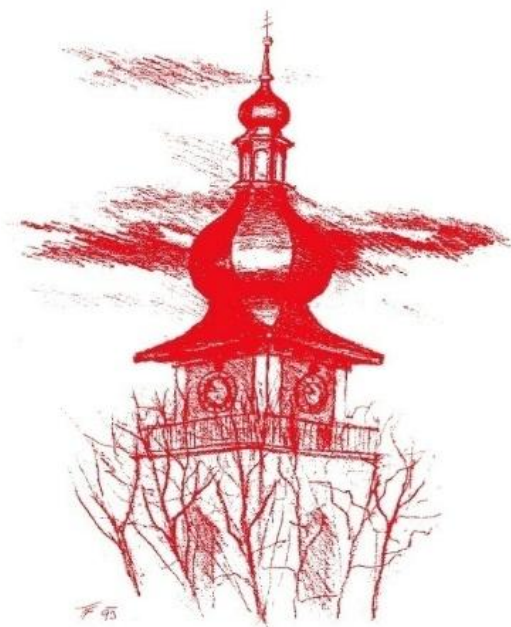

KUNHUTA

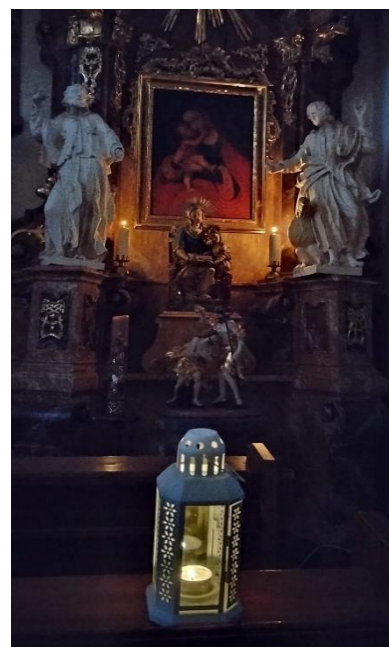
ze života farnosti

Nové Město na Moravě
prosinec 2025

Milí farníci, bratři a sestry!

Také se vám zdá, že Vánoce přichází rok od roku dříve? Čas je neúprosný, letí šíleně rychle. Adventní doba je za námi a my vstupujeme do nejkrásnějších svátků roku. Přesto – a myslím, že v tom nebudu sám – se nemohu zbavit pocitu, jako kdyby tady byly s námi už od začátku listopadu. Světelná výzdoba v ulicích, ve vitrínách prodejen barevná světýlka, ozdobené stromky, vánoční kolekce a jiné produkty v regálech supermarketů, vůně punče v ulicích... Jen toho sněhu letos není moc. A tak mě také letos napadla opět ta samá otázka... Proč si toto sami sobě děláme? Proč to, co je krásné kromě jiného také v tom, že to trvá jen pár dnů v roce, chceme stůj co stůj začít v předstihu? Už aby to bylo! Ať už je to tady! A tak jsme si v posledních letech jaksi zvykli nahradit advent prodlouženými Vánocemi. A to se netýká pouze prodejců, kteří potřebují vydělat, ani nedočkavých dětí, kterým chceme udělat radost co nejdřív. Faktickým zrušením adventu a prodloužením „Vánoc“ si někteří tyto svátky „nařídili“ natolik, že dnes málokoho na Štěpána překvapí stromek v popelnici. Křesťanství pojímá čas cyklicky, v liturgickém kalendáři má všechno své místo. Po čase přípravy a čekání, kdy jsme my křesťané v tichosti svá srdce připravovali na Spasitelovo narození, nadešel již i pro nás čas radostného slavení. Proto vám a vašim blízkým přeji pokojné, požehnané a ničím „neředěné“ Vánoce, které Štědrým dnem nekončí, ale začínají. Nenechme si oslavu dne, kdy se nebe dotklo země, ničím vzít. Ať nám Hospodin dá kromě jiného dar křesťanské trpělivosti. Trpělivosti těch, kteří si na ty dobré věci vždy dovedou počkat!

o. Miro

IV. FARNÍ POUŤ PO ZÁPADNÍCH ČECHÁCH A KE SVATÉ KUNHUTĚ DO NĚMECKÉHO BAMBERGU

Období podzimních prázdnin bývá již po čtyři léta časem putování. Jelikož byl letošní rok 2025 rokem jubilejním, vydala se i část naší farnosti naplněna nadějí vstříc dalším společným poutnickým prožitkům. Otec Miro po loňských neblahých zkušenostech s pořádající cestovní kanceláří nenechal nic náhodě a sáhl po jistotě – zvolil „CK Kuliočka s. r. o.“ (podobnost s příjmením Kulifaj je čistě náhodná ☺).

V sobotu 25. října jsme brzy ráno, ještě za tmy a se zalepenýma očima, vyrazili autobusem do jednoho z bývalých nejslavnějších mariánských poutních míst v Čechách – do Skoků u Žlutic. Komu v mysli vyvstalo rčení „panenko skákavá“, je doma! Toto místo je proslavené stejně jako dodnes známé Lurdy zázračnými uzdraveními a zdejší Pannou Marií Skokovskou. Již po cestě jsme tušili, že nás čeká neveselý pohled na zchátralý chrám Navštívení Panny Marie, kdysi tolik navštěvovaný. Stalo se tak – úpadek tohoto místa souvisí s vysídlením Němců po roce 1945 a s následnou komunistickou kolektivizací v padesátých letech. Na tomto místě, ve kterém v současném době probíhají záchranné práce, jsme prožili svoji první poutní mši svatou.

Další nezapomenutelnou zastávkou byl hrad a zámek Bečov nad Teplou, v němž je k vidění vzácný klenot – relikviář svatého Maura, který je společně s korunovačními klenoty českých králů jednou z nejceněnějších zlatnických památek České republiky. Význam tohoto relikviáře nespočívá pouze v jeho umělecko-historické a duchovní hodnotě, ale je dotvářen také napínavým příběhem svého nalezení, se kterým jsme se měli možnost během prohlídky seznámit. Pohled na relikviář nás vedl nejen k obdivu vnější schránky, ale též k zamyšlení nad propojením nebe a země, nad tím, jakou vzácnost ukrývá uvnitř – ostatky světce. Naši předkové si velmi cenili mučednické smrti těch, kteří svůj život vydali pro Krista. K nim se také modlili a prosili je o pomoc. Povzbuzením pro každého z nás mohla být i slova papeže Františka, která jistě nejen mě zaujala během čekání u vstupu k vystavenému relikviáři: „Svatí nebyli žádní nadlidé. Byli to lidé, kteří ve svém srdci milovali Boha a tuto radost sdíleli s druhými.“

Z Bečova jsme zamířili k prohlídce rozlehlého zrekonstruovaného areálu premonstrátského kláštera v Teplé, založeného rytířem a řeholníkem, blahoslaveným Hroznatou, který zemřel jako mučedník. Den nabitý zážitky jsme zakončili procházkou po Mariánských Lázních a ubytováním v ubytovně na okraji Chebu. Ubytovat padesátku nocležníků nebylo vůbec jednoduché, proto část naší výpravy (včetně pana řidiče) nocovala v nedalekém penzionu.

Během krátkého nedělního ranního dojezdu k ubytovně, před níž čekala většina poutníků, naučili manželé Novotní naši menší skupinku nádhernou Modlitbu ponoření do Kristovy Krve:

Ježíši, nořím do Tvé Krve celý den, který právě začíná a který je pro mne darem Tvé nekonečné lásky. Nořím do Tvé Krve sebe a všechny, které dnes potkám, na které dnes vzpomínám nebo se o nich něco dozvím. Nořím do Tvé Krve všechny své blízké a ty, kteří mne prosí o modlitbu. Pane, nořím do Tvé Krve všechny situace, které dnes nastanou, všechny záležitosti, které budu vyřizovat, rozhovory, které povedu, práci, kterou vykonám, i svůj odpočinek. Ježíši, zvu Tě k těmto situacím, záležitostem, hovorům, práci i odpočinku. Prosím Tě o to, ať Tvá Krev omývá tyto lidi, tyto situace a přinese jim osvobození, očištění, uzdravení a posvěcení podle Tvé vůle. Ať se projeví sláva a moc Tvé Krve. Přijímám všechno, co mi dnes pošleš ke slávě Tvé Krve a svaté církve, jako zadostiučinění za mé hříchy. Na přímluvu Panny Marie to vše odevzdávám Bohu Otci. Celý se dávám k dispozici Panně Marii. Bezvýhradně jí odevzdávám svou minulost, budoucnost i přítomnost. Ježíši, děkuji Ti za Tvou Krev protékající mým životem. Amen.

Další krásnou ranní modlitbu (Jana XXIII.) připojoval vždy již v naloděném autobuse otec Miro. Najdete ji v Kancionálu pod číslem 24 – určitě též stojí za to! Druhý den zazněla také během cesty k německému historickému městečku Bamberg, ležícímu v Bavorsku, asi 60 km severně od Norimberka, spolu s dalšími modlitbami a písněmi, které k pouti neodmyslitelně patří.

Kromě mnoha zajímavých míst byla naší hlavní metou v Bambergu katedrála svatého Jiří a Petra, která je místem posledního odpočinku svaté Kunhuty a jejího manžela, svatého Jindřicha. Zde také otec Miro předal ručně ušitou stólu s motivem sv. Kunhuty, vyrobenou v novoměstském stacionáři Zdislava (o jejím vzniku se více dozvíte v následujícím téměř detektivním článku ☺). Po prohlídce katedrály se většina z nás odměnila v místních hostincích nedělním obědem, pivem či kávou. Večerní mši svatou jsme slavili v Loretě ve Starém Hroznatově, která je od svého znovuoživení důležitým místem setkávání Čechů a Němců.

V pondělí jsme absolvovali zajímavou prohlídku středověkého hradu Loket, zakončenou děsivou expozicí útrpného práva, z níž jsme povětšinou odcházeli se staženými žaludky. Uklidnit jsme se zajeli do jednoho z nejkrásnějších barokních souborů naší vlasti – do poutního areálu Chlum Svaté Máří. Po mši svaté se nás ujal jeden z bratrů řádu Křížovníků a provedl nás milostnou kaplí, muzejními okruhy a ambity až na věž. V muzejním okruhu jsme navštívili historickou expozici s galerií, uměleckými artefakty a sakrálními předměty a také podzemní část s multimediální instalací mapující proměny poutního místa. Odpoledne jsme si prohlédli historický střed města Cheb včetně kostela svatého Mikuláše.

Posledním dnem farní poutě bylo úterý – státní svátek České republiky, během něhož jsme hned ráno zamířili do Nymburka. Kolem poledne jsme dorazili na

místo, kde již více než rok působí v jáhenské službě nám všem známý Jirka Dyčka. Po vřelém přivítání jsme ve farním kostele sv. Jiljí společně prožili mši svatou zakončenou zpěvem státní hymny. Po obědě připraveném v prostorách fary jsme s Jirkou vyrazili na krátkou prohlídku města okořeněnou Jirkovým osobitým humorem a sdílením toho, co zrovna žije. Milé chvíle v Nymburce jsme zakončili poděkováním a předáním malé pozornosti našemu hostiteli. Neopomněli jsme jej obdarovat ani naším otcem připraveným a vytištěným barevným průvodcem, z něhož jsme čerpali během celého poutního čtyřdenní (a který jsem tak trochu „vykradla“ i během psaní tohoto textu ☺).

Třešnickou na dortu byla zastávka na poutním místě Chlumeck u Luže, kde jsme vyslechli poutavé vyprávění místního farníka o historii poutního areálu, jezuitské rezidence a chrámu Panny Marie Pomocné, který jsme si rovněž prohlédli. Opravdu to stálo za to.

Společné poutě jsou nejen skvělou příležitostí k poznání krásných a zajímavých míst, ke ztišení a intenzivnějšímu spočinutí v modlitbě, ale i příležitostí k hlubšímu utužování vztahů a přátelství mezi lidmi. Večerní setkání probíhající ve společenské místnosti nás vzhledem k nedostatku prostoru přitáhla těsněji k sobě a dala nám zakusit radost ze zpěvu a vzájemné blízkosti. Mysleli jsme i na ty, kteří by rádi jeli, kdyby je životní okolnosti nenasměrovaly jinak...

Velký dík za pečlivou přípravu i realizaci celé pouti patří otci Mirovi a všem jeho spolupracovníkům, společnosti Zdar a.s. a panu řidiči za bezpečné dopravení nás všech domů a Pánu za požehnání, které nám stále dává. Za všechny poutníky...

DT, foto L. Novotný

JAK TO VLASTNĚ VŠECHNO BYLO ANEB VELKÁ KOSTELNÍ LOUPEŽ (S ÚSMĚVEM ZE ZÁKULISÍ ☺)

Musíme se přiznat, že nápad ušít otcí Mirovi štólu se sv. Kunhutou *nevznikl* ve Zdislavě. Vznikl v hlavě člověka, kterému jednoduše říkáme **OBDAROVANÝ** (ano, Duchem svatým ☺). Po jednom kázání, při kterém o. Miro zmínil, že v celém Bambergu nic podobného nesehnal, OBDAROVANÝ zareagoval okamžitě. Znal někoho ze Zdislavy – tuto roli přenecháme postavě zvané **SPOJKA**.

SPOJKA zajistila kontakt s šicí dílnou, která souhlasila, ale postrádala stříh. Co teď? OBDAROVANÝ našel ještě **TAJNÉHO** – člověka se zlatýma rukama a, ehm, přístupem do sakristie. TAJNÝ slíbil: „Postarám se o skříň – tak zajistíme stříh.“

Plán zněl prostě takto: ve čtvrtek ráno, když bude po mši a o. Miro poběží na faru na „dobrou snídani“, kostel zůstane prázdný. TAJNÝ s OBDAROVANÝM tiše vešli do sakristie, otevřeli skříň a triumf! Štola byla v pytli. Radost, tichý úsměv, triumfální únik... a pak se ozval ten zvuk: vrzání schodků u svatostánku!

Zádrhel: TAJNÝ a OBDAROVANÝ zapomněli, že právě *probíhá celodenní adorace před Nejsvětější Svátostí*, a o. Miro jde vše připravit. Panika! OBDAROVANÝ vyskočil ze sakristie s uloupenou štólou tak rychle, že v kostele nechal... své vlastní děti. TAJNÝ rychle zahlazoval stopy a vysvětloval vystrašeným ratolestem, že prý „to vůbec není opuštění“. Následovala dramatická improvizace na téma „vše je v pořádku“.

OBDAROVANÝ předal štólu SPOJCE, ta ji odnesla do šicí dílny a tam všechno běželo jako po másle. Horší úkol byl vrátit originál. OBDAROVANÝ prožíval hrůzostrašné pocity – svědomí mu rozhodně nedovolilo spát (nebo aspoň dál dýchat normálně). SPOJKA si řekla, že to „ošefí lépe“ a štólu vrátí sama – během pátečního růžence před večerní mší. Vstoupila do sakristie, a tam – ve tmě skříně – stál o. Miro. Chvilu ticha. SPOJKA se otočila a vyšla tak tiše, jak vešla. Naštěstí si toho nikdo nevšiml.

A tak vše nakonec dobře dopadlo: o. Miro má štólu s Kunhutou, zdislavská dílna má nový stříh a my máme historku, kterou budeme ještě roky vyprávět při kávě po mši. Největší ponaučení? Když chcete udělat radost – neplánujte další „Velkou kostelní loupež“. Prostě zajděte do Zdislavy pro stříh – rádi vám ho půjčí.

Děkujeme všem účastníkům této (skoro) detektivní komedie – OBDAROVANÝM, SPOJKÁM, TAJNÝM a nejvíc: o. Mirovi, který si pořád ještě neuvědomuje, kolik nervů a šicího umu stálo za jeho novou štólou. A pamatujte: dobrý úmysl má někdy velmi dobrodružné cesty, které ale končí vždycky krásně (a s novou štólou).

Vaše farní redakce (a ti, kdo raději už jen půjčí stříh ☺)

PODĚKOVÁNÍ

Nápad na sepsání předchozího „detektivního“ příběhu vznikl poté, co se během října objevil na facebookovém profilu farnosti následující příspěvek. Díky za něj i za obětavost všem Zdislavákům.

Ted' už Miro Kulifaj ví, že sdílená starost je poloviční starost, a my můžeme konečně prozradit, na čem jsme v posledních týdnech ve stacionáři pilně pracovali.

Naši klienti a pracovníci společnými silami připravili překvapení pro otce Mira – ušili jsme štólu s ručně malovaným motivem sv. Kunhuty, kterou tak dlouho sháněl. Touto drobností jsme mu chtěli poděkovat za všechno, co pro svou farnost dělá, a za jeho laskavost a lidskost, které si moc vážíme.

Stacionář Zdislava (též foto)

CO MOŽNÁ NEVÍTE O AUTOROVI HUDBY ČESKÉ STÁTNÍ HYMNY

František Škroup (1801 Osice – 1862 Rotterdam), který byl velkým vlastencem, strávil posledních 17 měsíců svého života v nizozemském Rotterdamu. Od dětství velmi talentovaný složil již ve 25 letech první českou operu Dráteník. Ta se hrála s velkým úspěchem ve Stavovském divadle, kde byl téměř 30 let kapelníkem. Stal se však politicky nepohodlným, a tak ho mladočeši poslali potupně do penze. Na svoji dobu byla docela vysoká, 1050 zlatých ročně (učitel měl plat 150–200 zlatých/rok), ale musel živit manželku a pět nedospělých dětí.

V Praze pro něj nebyla žádná důstojná práce, takže přijal nabídku z dalekého Rotterdamu, aby tam založil německou operu. Kupodivu tak bohatý stát musel tímto zásadním úkolem pověřit českého hudebního skladatele a dirigenta. Jen velmi nerad opouštěl svoji rodinu a vlast. Věděl však, že mu nic jiného nezbyvá, musel je nějak uživit. Domníval se, že dostane ve vyspělém městě velkoobchodníků dobrý plat, ale opak byl pravdou. Měl mnoho povinností, neúnavně pracoval, jeho orchestr musel vystupovat každý týden střídavě v Rotterdamu, Amsterdamu a v Utrechtu. Cestování bylo tehdy velmi nepohodlné a namáhavé. Před odjezdem z Prahy oslabilo jeho zdraví několik úmrtí krátce po sobě v rodině (talentovaný jedenáctiletý syn a bratr) a také dlouholetý přítel a spolupracovník Josef Kajetán Tyl (1808–1856).

Na sever tedy přijel v nepříliš dobrém zdravotním stavu a psychickém rozpoložení. Ihned se chopil práce a z průměrných hudebníků vybudoval hudební těleso, o kterém se mluvilo pochvalně v celé Evropě. Vše muselo být dokonalé, proto ho obyvatelé milovali. Každé představení bývalo vyprodané, ale plat mu nezvýšili. Jeho precizní práci tehdy ocenil i Bedřich Smetana při svém zdejší krátkodobém pobytu. František žil velmi skromně, velkou část svého platu totiž pravidelně zasílal domů. I když se v Praze přestěhovali do mnohem menšího bytu, náklady na život početné rodiny nebyly malé. Hlavně chtěl dopřát svým dětem vzdělání. Sám hodně počítal, uskromňoval se, kde to jen šlo, šetřil i na jídle, hubnul, na dovolenou do vlasti odjel jen jednou v létě 1861. Jeho křehké zdraví ještě zhoršovala velká vlhkost z kanálů a málo peněz na topení. Strádal také psychicky, a tak za ním v zimě 1861 přijel syn Alfréd (1843–1914), také hudebně nadaný, který mu velmi pomáhal v orchestru i rozepisovat noty pro jednotlivé nástroje. Později se vypracoval na dirigenta a koncertního ředitele.

Závěr života Františka Škroupa velmi připomíná osudy jiných českých umělců: přepracovaný, psychicky i fyzicky oslabený těžce onemocněl zánětem plic. Žádné léky tehdy neexistovaly, a tak 7. února 1862 skonal. Domů se již nikdy nepodíval, neboť je stále pohřbený v hromadném hrobě v Rotterdamu, i když si tolik přál být pochován ve vlasti. Je smutné, jak mu bylo národem ublíženo, byl tehdejšími politiky vyštván z milované země i od rodiny.

Krásná, jemná a lyrická melodie naší hymny zní od roku 1918 při slavnostních příležitostech, rádi se jí dojíme při úspěších našich sportovců, aniž bychom si uvědomovali, že její autor odpočívá v daleké cizině a stát dosud neučinil žádné kroky k přemístění jeho ostatků na Slavín, kam právem patří.

Koho by zajímala pozůstalost FŠ, může se s ní seznámit v Muzeu hudby.

Za zmínku také stojí, že v Čechách – v rámci Rakouska-Uherska – zavedla císařovna Marie Terezie již 6. 12. 1774 povinnou školní docházku, zatímco v mnohem rozvinutějším Holandsku v té době ještě neexistovala. Do bohatších domácností docházely vyučovat děti guvernanky. Chudí byli negramotní. Nemáme tedy tak špatné dějiny a můžeme být právem hrdí na své slavné rodáky i vzdělanost obyvatelstva.

Marie Mlynářová

SPRÁVNÉ ŘEŠENÍ KVÍZU (ze str. 14): 1a, 2b, 3c, 4b, 5a, 6b, 7a, 8b, 9b, 10c

PAPEŽ FRANTIŠEK: DARY DUCHA SVATÉHO

Začtete se do dalšího ze sedmi textů podnětných katechezí papeže Františka, které zazněly postupně při generálních audiencích roku 2014 v Římě. Kéž přinese dotyk Ducha svatého nejen břimovancům. ☺

O DARU ROZUMU

30. dubna 2014

Poté, co jsme probrali moudrost jakožto první ze sedmi darů Ducha svatého, chtěl bych dnes obrátit pozornost na druhý dar, jímž je *rozum (intellectus)*. Nejedná se o lidskou inteligenci, o intelektuální schopnost, jíž můžeme být více či méně nadaní. Jde o milost, kterou může dát jenom Duch svatý a která v křesťanovi probouzí schopnost překročit vnější aspekt reality a *probádat hlubiny Božího myšlení a jeho plán spásy*.

Apoštol Pavel, který se obrací ke korintské obci, dobře popisuje účinky tohoto daru, tedy toho, co v nás působí dar rozumu, a říká: „Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslel, připravil Bůh těm, kdo ho milují“ (1 Kor 2,9n). Neznamená to samozřejmě, že křesťan může porozumět všemu a mít úplné poznání Božích plánů. To vše je zatím skryto, dokud se to v plné zřejmosti nevyjeví, až se ocitneme tváří v tvář Bohu a budeme s ním opravdu jedno. Ale jak toto slovo samo naznačuje, rozum čili intelekt umožňuje *intus legere*, tedy „číst vevnitř“. Tento dar nám umožňuje rozumět věcem, jak jim rozumí Bůh, tedy Božím porozuměním. Někdo totiž může určitou situaci chápat lidskou inteligencí, rozvažováním, a to je dobře. Avšak účinkem tohoto daru je chápání této situace do hloubky tak, jak ji chápe Bůh. A Ježíš seslal Ducha svatého, aby se nám tohoto daru dostalo a mohli jsme rozumět věcem, jak jim rozumí Bůh, Božím chápáním. Je to krásný dar, který dal Pán nám všem. Je to dar, kterým nás Duch svatý uvádí do důvěrnosti s Bohem a dává nám účast na dobrotivém plánu, který s námi má.

Je tedy jasné, že dar rozumu *se úzce pojí k víře*. Když *Duch svatý* přebývá v našem srdci a osvětluje naši mysl, umožňuje nám den za dnem růst v *chápání toho, co Pán řekl a učinil*. Sám Ježíš řekl svým učedníkům: pošlu vám Ducha svatého, který vám umožní chápat vše, co jsem vás naučil. Rozumět Ježíšovu učení, chápat jeho slovo, jeho evangelium, rozumět Božímu slovu. Někdo může číst evangelium a něco pochopit, ale čteme-li evangelium s tímto darem Ducha svatého, můžeme porozumět hloubce Božích slov. A to je velký dar, o který máme prosit všichni a společně: Dej nám, Pane, dar rozumu.

Lukášovo evangelium podává jednu epizodu, jež velmi dobře vyjadřuje hloubku a sílu tohoto daru. Dva učedníci, kteří byli svědky Ježíšovy smrti na kříži a jeho pohřbu, jsou zklamáni a zdrceni, odcházejí z Jeruzaléma a vracejí se do vesnice jménem Emauzy. Cestou se k nim připojí zmrtvýchvstalý Ježíš a rozmlouvá s nimi. Jejich oči však byly zastřeny smutkem a beznadějí a nebyli s to jej rozpoznat. Ježíš jde s nimi, ale oni jsou natolik sklíčení a zklamáni, že jej nepoznají. Když jim však Pán odhaluje Písmo, aby porozuměli, že musel trpět, zemřít a vstát z mrtvých, *otevřely se jim oči a jejich srdce vzplanula nadějí* (srov. Lk 24,13-27). A toto s námi činí Duch svatý: otevírá nám mysl, otevírá nás,

abychom lépe chápali věci Boží i věci lidské, situace a vůbec vše. Dar rozumu je důležitý pro náš křesťanský život. Prosme Pána, aby tento dar dal nám všem, abychom jako on mohli chápat věci, které se dějí, a zejména Boží slovo v evangeliu.

SVĚDECTVÍ MUŽE (NEJEN) MUŽŮM

Ahoj spolufarníci,

chtěl bych se s Vámi v tomto textu podělit o zážitek z Mužské konference v Banské Bystrici pořádané projektem Godzone, která se konala 28. – 29. 11. 2025. Toto svědectví je primárně určeno pro muže, ale věřím, že se dokáže dotknout i žen. Konference nesla název „Svoboda v zodpovědnosti“. Jednalo se o dvoudenní akci plnou společných modliteb, chval, skupinových rozhovorů, zajímavých přednášek, samozřejmě adorací a závěrečné mše svaté.

Důvodů, proč píši tento příspěvek, je hned několik. Především se však chci podělit o silně prožitý Boží dotek se všemi ostatními muži a povzbudit druhé k účasti na podobných akcích. A to zejména kvůli tomu, že jak již z názvu konference plyne, jsem svobodně pocítil zodpovědnost napsat tento text, aby se dostal i k dalším mužům a šířila se tak radostná zvěst o Boží lásce.

Míváme to tak všichni – každý potřebujeme jednou za čas nakopnout svoji víru a vrátit se zpět na cestičku, na níž nás Pán chce mít. Jak snadno a často z ní mnohdy dokážeme sejít! Řekl jsem si, že toto je skvělá příležitost, a nelitoval jsem. Už v první chvíli, kdy začal program, resp. chvály, jsem byl v úžasu z toho, jak ostatní muži prožívali dané okamžiky. Když se rozhlédnete kolem sebe a vidíte ještě neplnoleté kluky, chlapy kolem 20–30 let, a dokonce i dědečky, jak během chval se skutečnou upřímností a odevzdaností chválí Boha a s opravdovou srdečností se chtějí odevzdat do Jeho rukou, dokáže to dostat na kolena i tvrdého chlapa. Je to jeden z nejsilnějších momentů, když vidíte, že obyčejní lidé jako jste vy či vaši synové, otcové nebo dědečci, kteří mají stejné problémy jako vy, kteří jsou chudí či bohatí, smutní či veselí, mladí či staří, bojují se svojí sexualitou či pornografií, se takto dokáží odevzdat Ježíšovi do náruče a prosit Ho o pomoc, o sílu vše zvládat a jít za Ním.

Druhým silným momentem byli samotní vystupující, kteří vedli monology, účastnili se rozhovorů či přinášeli svědectví. Prvním silným svědectvím byla promluva jistého manažera velké firmy. Přestože již vydělal velké peníze, řídil velkou firmu a má velký majetek, každou životní situaci odevzdává do Božích rukou a prosí o pomoc, aby poznal, co je Boží vůle a co má dělat. Celý příběh pak vyvrcholil momentem, kdy jeho firma byla na pokraji bankrotu a on kvůli Božímu hlasu v modlitbě odmítl velkou zakázku, která po dlouhé době plné nejistoty a strachu přišla. Všichni nevěřící ho měli za blázna, ale jak se později ukázalo, firmu, která tuto zakázku přijala, to nakonec úplně zničilo, protože objednavatel

danou zakázku nezaplatil. Jako zázrakem pak po týdnu od odmítnutí přišlo několik velkých objednávek naráz a firma byla zachráněna.

Dalším byl příběh realitního makléře, který jezdí drahými auty, vlastní drahé pozemky, ale přesto celý svůj život prožívá s rodinou a s Bohem. Hlavním poselstvím jeho promluvy bylo to, že přestože se nám někdy daří, oddalujeme se od Pána a máme pocit, že máme život ve svých rukou. Často nás potom klepne přes prsty a chce nás vrátit zpět na správnou cestu.

Třetím silným svědectvím pro mě byla slova jednoho tatínka, který má tři děti, ale zažil čtyři porody. Během jednoho těhotenství jeho ženy jim začalo dítě umírat, až jim lékař sdělil, že je dítě mrtvé. Bylo to pro ně velmi bolestivé. Nejvíce potom okamžik, kdy přišel samotný porod a manželé měli přivést na svět mrtvé dítě. Tento moment byl pro ně mimořádně těžký a bylo cítit i mezi stovkami tvrdých chlapů v publiku, že tato slova zasáhla každého v hale. Pro manžele bylo nejhorší to, že se ocitli naprosto sami. Všichni jejich přátelé se jich začali stranit, protože se nechtěli bavit o tak bolestivé věci, nechtěli je zranit a nevěděli, jak se k nim mají chovat. Tento nedostatek horlivosti od svých blízkých pak manžele úplně srazil k zemi. A na samém dně je pozvedl Ježíš, který sám zná utrpení, uzdravuje a je tu vždy pro nás. Najít v takto těžké chvíli v Bohu naději namísto toho, abychom na něj svalovali vinu, by mělo být inspirací pro každého z nás.

A co tato tři svědectví spojuje? Uvědomění si toho, že lidé hříšní jako já, lidé mající velký majetek nebo zdravotní problémy, lidé, kteří zažili velký pád, žijí v závislosti nebo bojují s pokušením, mohou vždy najít cestu k Pánu a nezanevřít na Něj. Pochopení toho, že existují lidé, kteří s Ním mají živý vztah, kteří každou životní situaci dokážou svěřit do Jeho rukou a trávit s Ním dlouhý čas v modlitbě. A k tomu jsou navíc velmi aktivní i ve svých farnostech. Každý z těchto třech lidí se podílí značnou měrou na velkých farních dílech, jako jsou modlitební společenství, chvály a další farní aktivity. A to s velkou horlivostí a nadšením! Velmi se mě dotklo, že i v každodenních všednostech tohoto světa plného různých rozptýlení, práce, trablů v rodině, těžkých rozhodnutích – v každé věci tito lidé nemyslí jen na svůj problém, ale prosí Ježíše o Jeho přítomnost ve svých životech, o pomoc a vkládají v Něj důvěru. Bylo to tolik povzbuzující a inspirující pro každého muže...

Třetím silným prožitkem z celého dvoudenního programu byly skupinkové rozhovory, které se uskutečnily hned asi hodinu od začátku celé konference. Podle okresů se měly utvořit skupinky o 4–5 lidech, ve kterých jsme měli společně probrat, proč jsme sem přijeli, co očekáváme apod. Nás Čechů tam bylo málo, takže jsme utvořili skupinku o šesti lidech napříč republikou (pak jsme zjistili, že nás tam mohlo být okolo deseti). Všechno bylo strašně fajn, příjemní a veselí lidé, ze kterých ale zároveň neskutečně tryskala Boží blízkost, jako by měl každý nad hlavou malý plamínek. Každý jsme se pak v kroužku svěřili s něčím, co nás trápí, svazuje nás či sráží na kolena a společně jsme se pak nad daným člověkem

pomodlili a požehnali mu. A to byl velmi silný moment. Přestože jsem na podobné situace trochu tvrdšák (prostě chlap, no!), tak jsem pocítil nepochopitelnou potřebu říct bez zábran své vyznání. A to, co nade mnou zaznělo od kluků, to co jsem slyšel, byla snad opravdu Boží slova, vyřčená prostřednictvím ostatních. Žiji z toho ještě doteď a každou chvíli na to neustále myslím.

Rád bych vás proto povzbudil stejnými slovy, která jsem slyšel já: Milujte Hospodina celým svým srdcem, myslí i duší. Plně se odevzdejte do Jeho rukou, svěřte Mu všechny své dokonalosti i nedokonalosti. Věřte mu, protože to stojí za to! Jak se píše v Písmu (Žalm 145,18): „Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají, všem, kdo ho vzývají upřímně.“ On vás nenechá nikdy padnout a vždy vám ukáže tu správnou cestu. (Izaiáš 43,1-5) „Neboj se, vždyť jsem tě vykoupil, dal jsem ti jméno, jsi můj! Když se budeš brodit vodou, budu s tebou, řeky tě nezatopí. Když půjdeš ohněm, nespálíš se, plamen tě neožehne. ... Neboj se, neboť já jsem s tebou.“ Nebyl jsem si tím jistý, ale teď už to vím, protože jsem to sám poznal. Neboť „proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám!“ (Matouš 7,7)

Přál bych to zažít a pocítit každému, proto bych vás chtěl povzbudit, abyste podobnou akci také navštívili a zažili podobný restart a naplnění jako já. My muži potřebujeme občas vystoupit ze svého komfortu a nechat své srdce změkknout a obohatit. A je jedno, jestli pojedete do Banské Bystrice nebo do Brna, jestli půjdete na chvály v Olomouci nebo do farního kostela či vykonáte nějakou pouť. Důležité je jít za Ježíšem, neboť nás volá k sobě a vždycky nám otvírá dveře. On nás nenechá nikdy padnout, pokaždé nás, když Mu to dovolíme, dostane zpátky. Amen!

Ze srdce vám žehná a přeje prožití podobného restartu *znovuobrácený křesťan*

FILMANA: FILMOVÉ TIPY aneb INSPIRACE NA VÁNOCE PODLE CÍRKEVNÍHO KALENDÁŘE

Na Filmaně pro vás vybrali filmy, které se tematicky i duchovně pojí s významnými dny církevního kalendáře – od papeže Františka až po oslavu Narození Páně.

17. prosince – narozeniny papeže Františka: Františkův efekt, Papežovo tango

24. prosince – Štědrý den: Tichá noc, Biblická dobrodružství: Příběh Vánoc, Ježkovy voči – Vánoční speciál

25. prosince – svátek sv. Adam Chmielowski: Žebrák a dáma

27. prosince – výročí smrti Jána Havlíka: Na cestě k dokonalosti

31. prosince – sv. Silvestr: Sv. Kateřina Labouré (Premiéra)

 Prožijte advent a Vánoce filmově – na Filmaně. Filmy, které otvírají srdce, posilují víru a připomínají, že světlo přemáhá tmu.

VÁNOCE S MARY'S MEALS – SYMBOLICKÉ MÍSTO U VÁNOČNÍHO STOLU

Dříve se u štědrovečerního stolu prostíralo místo navíc pro nečekaného hosta – gesto otevřenosti a lidskosti vůči tomu, kdo byl na cestě, sám nebo hladový. Byl to tichý projev naděje, že v čase Vánoc nikdo nezůstane opomenutý.

Dnes se svět změnil, ale pojďme společně smysl této tradice naplnit novým životem. Stále existují miliony dětí, které čekají na své místo u stolu, na jídlo, které utiší hlad, a na šanci učit se a snít o budoucnosti.

Mary's Meals pomáhá už více než 3 milionům dětí v nejchudších zemích světa a pomoc jednomu z nich na celý školní rok stojí pouhých 550 Kč. Symbolickým místem u vánočního stolu darujete dětem v chudobě teplé jídlo, vzdělání a naději. Každý zakoupený talíř je součástí udržitelné změny, která dává komunitám sílu postavit se na vlastní nohy – jídlo se připravuje z místních surovin, vaří ho dobrovolníci z místních vesnic, a tím roste nejen dítě, ale i celá komunita.

Když prostřete místo u svého stolu, pomáháte přerušit začarovaný kruh chudoby a hladu. Připomínáte si, že skutečné Vánoce začínají tam, kde se dělíme o to, co máme. A právě tehdy se rodí to největší vánoční poselství – naděje, radost, pokoj a mír pro všechny.

„Moje cesta do Malawi byla jedním z nejsilnějších zážitků v mém životě. Viděla jsem tisíc dětí s hrnečky v rukou, které se těší na své jediné jídlo dne. A přesto z jejich očí vyzařovala radost a naděje. Náš svět nekončí za plotem našeho domu ani za hranicemi naší země. Každý z nás může přispět drobným kouskem svého dostatku – a proměnit ho v naději tam, kde je jí nejvíc potřeba. Mohu z vlastní zkušenosti říct, že každá koruna vynaložená na Mary's Meals je využita s obrovskou pokorou, účelně a s láskou.“

PETRA BURIÁNOVÁ, ambasádorka hnutí Mary's Meals, výherkyně soutěže Peče celá země v roce 2020 a tvůrkyně pořadu Pečení na neděli

Prostřete místo. Rozsviťte naději.

Tyto Vánoce můžete jednoduchým gestem změnit svět.

Prostřete symbolické místo u svého stolu pro dítě, které žije v chudobě – a darujte mu teplé jídlo, vzdělání a šanci na lepší budoucnost zakoupením tištěného nebo elektronického poukazu na e-shopu Mary's Meals.

S každým darem roste radost, pokoj a mír, které dělají Vánoce opravdovými.

Jedno místo. Jeden talíř. Jeden krok k udržitelnější naději pro všechny.

Více na www.mistouvanocnihostolu.cz

FOTOSTŘÍPKY

Foto M. Stupková (též s.1):

- 1) Workshop pro floristky*
- 2) Mikulášská nadílka*
- 3) Trénink na farním dvoře
s pastoračním asistentem
Dantem ☺*
- 4) Podzimní farní pouť –
mše svatá s Jiřím Dyčkou
v Nymburce*

MALÉ OTÁZKY PRO VELKÉ ZNALCE

PATRIARCHA IZÁK

1. Co znamená jméno Izák? (Gn 17,19)

- a) smíšek, protože Sára se smála a nevěřila, že se jí ve stáří narodí syn
- b) dřevorubec, protože na jeho počest pokáceli celý les
- c) poutník, protože rodiče hodně putovali

2. Bůh Abraháma zkoušel a vyzval ho, aby šel obětovat svého syna Izáka (Gn 22,2)

- a) na horu Sinaj
- b) do země Moria
- c) k Mrtvému moři

3. Co nesl Izák na zádech, když šel se svým otcem na místo určené Bohem? (Gn 22,6)

- a) jídlo pro otce a služebníky
- b) potravu a vodu pro osla
- c) dříví k zápalné oběti

4. Proč nakonec Abrahám Izáka nezabil jako oběť Hospodinu? (Gn 22,11)

- a) rozmyslel si to
- b) uslyšel hlas Božího posla/anděla
- c) nenašel k tomu odvahu

5. Co obětoval Abrahám jako zápalnou oběť místo syna Izáka? (Gn 22,13)

- a) berana
- b) pár holoubat
- c) vykrmené tele

6. Kdo šel vybrat ženu pro Izáka? (Gn 24,1-10)

- a) Izákův nevlastní bratr Izmael
- b) Abrahamův služebník
- c) Abrahám se Sárrou

7. Budoucí Izákovu ženu poznali podle toho, že (Gn 24,12-27)

- a) dala u studny napít vody Abrahámovu služebníku i jeho velbloudům
- b) právě pekla u stanu placky
- c) spěchala do synagógy k modlitbě

8. Jak se Izákova žena jmenovala? (Gn 24,15)

- a) Ráchel
- b) Rebeka
- c) Rúť

9. Izákovi a jeho ženě se narodila dvojčata – kluci. Jak se jmenovali? (Gn 25,24-26)

- a) Kain a Ábel
- b) Ezau a Jakub
- c) Jakub a Jan

10. Izák byl ve stáří (Gn 27,1)

- a) nevrlý
- b) hluchý
- c) slepý

zdroj: Biskupství brněnské

TICHÁ VZPOMÍNKA

Uvědomění si pravdy, že jsme tu jen na chvíli a že všichni směřujeme k jednomu cíli, přichází mnohdy nečekaně. Dokonce i před Vánocemi.

V pátek před třetí nedělí adventní zasáhla mnohé z nás smutná zpráva, které zpočátku ani nebylo možné uvěřit – na věčnost odešla paní Ludmila Janíčková. Krásná a milá dáma, která si na dámu rozhodně nehrála. Vlastně toho o ní až tak mnoho nevím, ale vím dobře, že byla laskavým člověkem a skrytým dobrodincem našeho farního společenství. Příliš o sobě nemluvila, ale obětavě konala – starala se o čistotu našeho kostela i jeho okolí, pečovala o záhonky s květinami, liturgické textilie a oděvy díky ní získávaly opět sněhobílou barvu, pomáhala s přípravou občerstvení na rekolekce a další farní akce, leželo jí na srdci dobro našeho duchovního pastýře. Po mších svatých obdivuhodně usedala za volant svého malého Fiátka, i když svůj řidičský průkaz vlastnila přece jen již nějakou dobu.

Chybět mi bude její upřímný vlídný úsměv, který mi často v sobotu ráno při pozdravení pokoje z poslední kostelní lavice vpravo věnovala. Uměla se dotýkat druhých svým laskavým srdcem.

Poslední dny přinesly další smutnou zprávu – už mezi námi není ani paní Zlatka Večeřová. Zlatka i paní Ludmila budou samozřejmě chybět nejen nám ve farnosti, ale především členům svých rodin. Kéž právě jejich srdce potěší sám Ježíš a přizve jejich drahé k oslavě svých narozenin v nebi.

Kéž Pán potěší všechny truchlící, smutné a ty, kteří budou prožívat Vánoce bez svých nejbližších, a naplní jejich životy svou útěchou, nadějí, láskou a uzdravujícím Světlem!

KALENDÁRIUM

ŠTĚDRÝ DEN – STŘEDA 24. prosince

16.00 – Mše svatá pro rodiny s dětmi

17.00 – Troubení z kostelní věže

22.30 – Půlnoční mše svatá – Česká mše vánoční Jakuba Jana Ryby

BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ – ČTVRTEK 25. prosince

Mše svaté v 7.30, 9.00 a 10.30 (zvláště pro rodiny s dětmi)

SVÁTEK SVATÉHO ŠTĚPÁNA – PÁTEK 26. prosince

Mše svaté v 7.30 a 9.00

KONEC OBČANSKÉHO ROKU (Silvestr) – STŘEDA 31. prosince

Mše svatá na poděkování za uplynulý rok v 17.00

NOVÝ ROK (Slavnost Matky Boží Panny Marie) – ČTVRTEK 1. ledna

Mše svaté v 7.30 a v 9.00

PROHLÍDKY BETLÉMA VE FARNÍM KOSTELE PRO VEŘEJNOST:

25., 26., 31. prosince a 1. ledna od 14.00 do 16.00

ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ JAKUBA JANA RYBY VE ŽDÁŘE

Ve Žďáře nad Sázavou již od října probíhají přípravy na provedení slavného hudebního díla Jakuba Jana Ryby Česká mše vánoční. Koncert zazní v sobotu 27. prosince v 18 hodin v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše a spojí více než sto zpěváků a muzikantů ze Žďárska i širšího okolí.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA – sobota 10. ledna 2026

XIX. TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT

Srdečně zveme všechny koledníky, dobrovolníky a dárce Tříkrálové sbírky v neděli 11. ledna 2026 v 17.00 hodin do kostela sv. Kunhuty v Novém Městě

POZVÁNÍ NA MANŽELSKÉ VEČERY V DLOUHÉM

Osm příjemně strávených večerů nabízí všem manželům farnost Bobrová. Stačí se jen přihlásit na uvedeném kontaktu: pavel.pejchal@gmail.com. Termíny setkání: neděle 11. 1., 1. 2., 8. 2., 22. 2., 1. 3., 8. 3., 15. 3. a 29. 3. 2026

SPOLEČENSKÝ VEČER NOVOMĚSTSKÉ FARNOSTI

31. ledna 2026, Kulturní dům Nové Město na Moravě, začátek v 19.30

Více informací z naší i jiných farností lze nalézt na www.krestanskevanoce.cz.

Své příspěvky, náměty, přání či připomínky k obsahu Kunhuty posílejte, prosím, na mailovou adresu casopis.kunhuta@gmail.com. Děkujeme. Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolický farní úřad Nové Město na Moravě. Další číslo vyjde v březnu 2026, uzávěrka 15. 3. 2026 Redakce: Mgr. Dagmar Trödlerová, Ing. Matěj Trödler, Bc. Veronika Trödlerová. Schválil: Mgr. Miroslav Kulifaj.